

tjents Handling, ere jo ikke saaledes situerede, at de ville være istand til for egen Regning at anlægge et Erstatningsføgsmaal imod ham.

Jeg berørte før, at jeg finder Forbindelsen mellem Landsoverretten og Undersøgelsesdommeren meget løs. Det forekommer mig, at de Spørgsmaal, der kunne komme til Landsoverretten, f. Ex. naar Undersøgelsesdommeren paalægger et Vidne at afgive Forklaring eller har affagt en Fængslingskjendelse, meget naturligere gik til Retsretten. Jeg seer heller ikke, hvad der skulde være iveien for at lade disse Kjendelser gaae til Retsretterne; det Eneste skulde da være, at disse Retter kun sammentræde til ubestemte Tider. Men der mangler derhos i Lovudkastet Angivelse af, hvorvidt saadanne Kjendelser skulde indstævnes af det Offentlige for offentlig Regning som kriminelle Sager, eller om de skulde indstævnes som private Sager. Det er vistnok rigtigt at faae en Bestemmelse derom i Loven, for at det ikke skal gaae saaledes, som det er gaaet med Fængslingskjendelser efter Grundlovens Udgivelse, at Ingen vidste, paa hvad Maade de skulde indstævnes; man vidste ikke, hvem man skulde stævne som Part paa det Offentliges Vegne; — Nogle stævnedes Dommeren, men det var ikke rigtigt; Andre stævnedes Amtmanden, og det var heller ikke rigtigt; nu troer jeg, det er vedtaget at stævne baade Amtmanden og Dommeren paa det Offentliges Vegne; men ved disse Prøver gik der naturligvis en heel Mængde Appellsager frem og tilbage mellem Under- og Overretterne. Man gjør derfor bedst i at klare sig det Spørgsmaal, om disse præliminaire Kjendelser skulde være offentlige, eller om de skulde være private Sager.

Der er et andet Spørgsmaal, jeg vil berøre, som allerede tidligere er omtalt under Forhandlingerne og som efter min Mening i høi Grad vedrører den personlige Sikkerhed, nemlig det Spørgsmaal, hvorledes der skal forholde, naar der er afgivet egen Tilstaaelse for en Forbrydelse, en aldeles klar og fuldstændig Tilstaaelse, og den Skyldige siger: Jeg vil dømmes her, hvor jeg er, jeg forlanger ikke at faae det hele Apparat sat igang for at faae mig anklaget og dømt for en Rævningeret, jeg veed, jeg har

begaaet Forbrydelsen, maa jeg faae min Straf og affone den jo før jo hellere. Naar dette Spørgsmaal foreligger, saa mener jeg, at Samfundet meget vel kan være tjent med, at Dommen strax affiges af Undersøgelsesdommeren, uden at man behøver at forlænge Mandens Videlse ved forøget Arrest, og uden at man behøver at slæbe Vidner — thi ved Rævningerretten skal det jo altid gaae paa Vidneførsel — frem for at sige det Samme, som denne Mand siger. Skulde man ikke have saamegen Tillid til en Undersøgelsesdommer, at man kunde lade ham affige en Dom efter den Paagjældendes egen Tilstaaelse, uden Control af Anklageren, saa giver jeg virkelig ikke Meget for den Tillid, der vises Undersøgelsesdommeren. Her i Lovudkastet giver man Undersøgelsesdommeren Lov til at holde Forhør inden for lukkede Døre, eller — for at tale aldeles systemrigtigt — at holde Undersøgelse indenfor lukkede Døre, alene i Værelset med en Politikommisfær som Anklager og med den Sigtede; men naar man betroer den Sigtede til Undersøgelsesdommeren og Politikommisfæren indenfor lukkede Døre, hvor de kunne spørge ham om, hvad de ville, uden at han kan oplyse Noget derom, hvor de kunne skrive i deres Protokol om ham, hvad de ville, uden at hans Indsigelse derimod bliver troet — naar man kan gjøre det i Lovudkastet, og jeg siger ikke, at det feiler ved at tillægge Undersøgelsesdommeren dette, saa, siger jeg, saa er det en Mangel paa Konsekvens, naar man ikke vil tilstede Undersøgelsesdommeren at dømmen den, der erklærer sig skyldig, efter egen Tilstaaelse. Undersøgelsesdommeren skal jo give en paa Grunde bygget Dom; der er jo Akter tilstede, og den offentlige Anklager eller, om man vil, Overanklageren, kan jo forlange disse Akter til Eftersyn, og, i Tilfælde af mislig Fremgangsmaade, træffe de fornødne Foranstaltninger til Sagens Rehabilitering.

Der er anstillet forskjellige Betragtninger om Anklagemagten, og man har stridt om, om man skulde lægge Anklagemagten hos Overanklageren eller hos Landsoverretten. Lovudkastets Bestemmelse i denne Henseende forekommer mig heldig, det vil fremme Sagens Behandling, at Anklagemagten er henlagt til Overanklageren